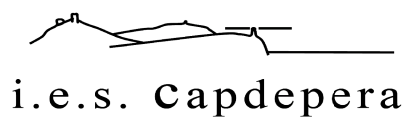

NARRACIONS PLOMA DE FERRO JUVENIL 2014

ALUMNAT DE L'IES CAPDEPERA

Ajuntament de Capdepera

NOTA INTRODUCTÒRIA

Amb aquest ja van quatre els anys de celebració dels Premis Ploma de ferro juvenils que, com en edicions anteriors ha comptat amb la col·laboració de l'IES Capdepera, suport i patrocini de l'Associació Cultural Cap Vermell i organització a compte de l'Ajuntament de Capdepera. Per això, aquest recull apareix publicat indistintament al lloc web d'aquests tres ens (IES Capdepera, www.ajcapdepera.net i www.capvermell.org).

Enguany s'hi han presentat 74 narracions, de les quals n'han quedat finalistes 6. El jurat ha estat format per Christian Sancho Romero i personal del Servei d'Assessorament Lingüístic municipal. Aquests premis es lliuraren el 15 d'abril de 2014 a l'IES Capdepera.

L'edició d'enguany és variada, amb temes que van des de la difícil arribada de la immigració sud-africana a Europa a diaris d'aventura, del misteri als triangles amorosos i, finalment, una particular reconstrucció d'un passat familiar. Aquest és, doncs, aquest recull d'enguany que estau llegint.

Una de les novetats d'enguany és que l'Ajuntament està preparant una publicació recopilatòria d'aquestes 4 edicions de narracions de la categoria juvenil. Estau a l'aguait per tenir el vostre exemplar. Gaudiu-ne!

ÍNDEX D'AUTORS I OBRES

LES AVENTURES DE N'ASMIR	3
Miquel Àngel Barceló Orpí	
1r ESO A	
DIARI D'UN SUPERVIVENT	8
Aina López Álvarez	
2n ESO D	
EL PONT MALEÏT	11
Pere Alzamora Llabata	
1r ESO B	
NITS DE FANTASIA	15
Jofre Martinez	
4t ESO C	
TRENCATS	19
Àngela Aso Serapio	
1r Batxiller A	
LA NINETA	22
Laura Gómez Lindo	
1r Batxiller A	

LES AVENTURES DE N'ASMIR

Era dilluns, i n'Asmir es trobava junt amb la seva mare, preparant les maletes per al gran viatge. Segons li havien contat els seus padrins, seria un viatge llarg i molt dur, amb molt de sofriment, però amb un desenllaç molt feliç, arribar a la ciutat de Melilla. Tant n'Asmir com la seva germana petita, n'Aida, tenien moltes ganes de començar aquell viatge. Però abans havien d'ajudar els seus pares a preparar les maletes amb tot el necessari: molta d'aigua, ja que havien de travessar el desert del Sàhara, el més extens del món: menjar suficient per tot el viatge; una muda i uns quants capells per protegir-se del sol.

Dimarts vespre ja estava tot a punt per partir. N'Asmir estava molt nerviós, ja que a partir de demà no tornaria a veure mai més els seus padrins, els seus amics, els seus cosins... Tot i això, sabia que era una oportunitat magnífica per anar a viure a Europa i poder tenir una vida millor.

Ja era dimecres i era hora d'acomiar-se. Entre llàgrimes, tota la família de n'Asmir els va dir adéu. El viatge començava.

Les primeres hores del viatge varen ser tranquil·les, ja que era molt prest i el sol encara no havia sortit. Així com varen anar passant les hores, el cansament entre els membres del grup anava augmentant: Que si tenc set, que si tenc gana, que si la calor és insuportable, que si m'estic marejant... Així fins que va tornar a arribar el vespre. Varen allotjar-se dins una petita cova que havien trobat al peu d'una gran muntanya. Allà varen passar tot el vespre, sota la calentor d'una petita foguera que havia encès el pare de l'Asmir amb un poc de molsa seca que s'havien trobat dins la mateixa cova. Tot i així el vespre va ser molt fred.

Al matí del dia següent varen despertar-se prest, ja que les hores en què es podia caminar amb menys dificultats eren les primeres i les darreres de cada dia, degut a que el sol ja no hi era. Dins el desert del Sàhara tot era ple d'arena. N'Asmir va quedar al·lucinat de la quantitat de dunes d'arena que hi havia. Va agafar la seva germaneta pel braç, la va pujar damunt d'una d'aquelles dunes i la va tirar duna per avall. La seva germana va esclatar de riure. A la mare de l'Asmir, en canvi, no li va fer gens de gràcia, ja

que a n'Aida li havia entrat arena pel vestit i s'havia embrutada. Però, per desgràcia, aquell no era el problema més gran de la mare de n'Asmir, ja que cada cop era més fosc i no tenien un refugi per poder passar la nit.

Cada vegada era més tard i seguien sense trobar-lo. El seu pare, però, va decidir que dormirien allà, enmig del desert, disposats a tots els perills: escorpins, aranyes verinoses, insectes voladors...

Era ja ben fosc i el sol ja havia desaparegut per complet quan n'Asmir va començar a sentir crits de socors. Sí, era la seva germana, n'Aida, que demanava auxili amb tota la seva força. N'Asmir, valent, es va despertar i va anar a veure què passava, quan de sobte una mà li tapà la boca. Li pegaren una bufetada i del cop el deixaren inconscient.

Quan n'Asmir es despertà s'adonà que una tribu d'homes, vestits amb túniques de color, l'estaven transportant a través d'uns passadissos subterranis, cap a una espècie de presó. Durant el camí va tornar a sentir els crits d'auxili de la seva germaneta. En arribar el deixaren dins una gàbia, sense menjar ni aigua. N'Asmir comença a sospitar que el que havia de ser un viatge meravellós sigui la seva fi. Però n'Asmir no tenia temps per pensar en aquelles coses. Havia de trobar la solució per sortir d'aquella trampa. Hores i hores de pensament no varen servir per res. Fins que un home de la tribu el va deixar sortir perquè pogués anar a menjar al menjador, amb la resta de presoners. N'Asmir, però, quan va veure que la gàbia estava oberta va partir a córrer. Va pegar una colzada a l'home que anteriorment li havia obert la porta de la gàbia i el va deixar inconscient, tombat al terra. Després va començar a cercar la seva germana.

— Aida? —va bramar amb força n'Asmir. Ningú no contestava.

— Aida? —va cridar encara més fort.

De sobte una veu tímida i astorada va contestar: — Sóc aquí, Asmir, al fons del passadís. Per favor, vine a buscar-me.

N'Asmir, guiat per la veu de la seva germana, va arribar on ella es trobava. N'Aida, molt agraïda al seu germà, li va donar un petó. Havien de sortir d'allà amb rapidesa, ja que els homes de la tribu no estarien molt a sentir-los. Varen recórrer una sèrie de passadissos fins que varen sortir a l'exterior.

Quan varen sortir es varen adonar que es trobaven perduts enmig del desert,

sense aigua ni menjar, i que a més havien perdut els seus pares. Per sort n'Asmir tenia una brúixola —que li havia regalat el seu padrí quan era petit pel seu cinquè aniversari— a una de les butxaques dels seus calçons. Com el seu pare ja li havia explicat anteriorment, la majoria de països rics, com Espanya, es troben situats al nord del planeta. Per això n'Asmir i n'Aida saben ben bé cap on han d'anar.

Tot començà de nou: El primer objectiu de n'Asmir i la seva germana era trobar aigua i menjar, i això al desert escasseja. Començaren a caminar, amb energia. Hores i hores caminant entre aquelles immenses dunes d'arena. Fins que arribà la nit. El sol es pon, i n'Asmir i n'Aida necessitaven trobar un refugi per passar la nit. Al cap d'una estona trobaren una petita cova on es varen poder refugiar. Però els dos infants tenien molta fam, i sobretot set; una de les seves principals preocupacions era no morir de deshidratació.

Passaren el vespre allà, i quan despertaren el primer que varen veure va ser una gran grup de camells.

— És la salvació! —va dir en veu alta n'Asmir—. Els camells són capaços d'emmagatzemar una gran quantitat d'aigua. També es pot menjar la seva carn, a més de beure la seva llet. És un gran mitjà de transport i, en cas d'emergència, es pot utilitzar de refugi. Però ara bé, com s'ho farien n'Asmir i n'Aida per atacar un grup de més de trenta camells?

N'Asmir, que és molt intel·ligent, va pensar que la millor solució era clavar la pua d'un escorpí a un dels camells, ja que el verí dels escorpins és molt perillós i mortal. Però com aconseguixen una pua d'escorpí sense clavar-la-hi? La resposta era clara, esperar que un escorpí s'acostés al refugi, i després atacar-lo amb un punxó que prèviament haurien fabricat. Aquesta era la idea; ara tocava executar-la.

N'Asmir fabricava l'arma que serviria per derrotar l'escorpí mentre n'Aida construïa un bol per poder recol·lectar la llet dels camells i poder-se-la beure.

Després d'unes hores l'arma ja estava a punt i n'Aida tenia uns bols plens de llet de camell. Es varen beure la llet i després varen esperar que un escorpí passés prop del seu refugi. Però el temps passava i cap escorpí apareixia.

Cansats d'esperar, els dos germans varen decidir agafar un dels camells i

seguir el seu viatge muntats damunt ell. Mentre galopaven varen veure una gran barrera metàl·lica.

— Què serà? —va demanar n'Aida.

— Potser és la barrera que separa Melilla del Sàhara —va contestar n'Asmir molt emocionat.

Mentre caminaven cap a la gran barrera, pel cap de n'Asmir varen passar moltes coses, va començar a somiar en Melilla. Pensava que seria un món diferent, amb una vida justa per a tots els seus habitants; on els polítics tractarien les dones i els homes per igual, un món sense guerres i sense discussions, un món d'alegria.

Una de la grans dificultats que tenia entrar a Melilla era botar aquella gran barrera metàl·lica, ja que tenia unes pues esgarrifoses que podien fer molt de mal, "inlús" podien ser mortals.

Amb un poc d'esforç i unió entre els dos germans varen aconseguir botar aquella esgarrifosa barrera sense produir-se cap ferida. N'Asmir estava molt emocionat. Els seus ulls mai no havien vist una ciutat tan gran, amb tanta tranquil·litat, i per primera vegada va veure persones de diferents sexes passejant per les voravies sense insultar-se o pegar-se. N'Asmir va estar al·lucinant fins que la policia, que passava per allà, els va veure i els va demanar els seus permisos de residència. N'Asmir i n'Aida, molt "assustats", varen dir que no en tenien, que ells eren d'Angola, un poble del Sàhara; i varen contar la seva trista història. Però els policies no varen ser gens comprensius i varen "mandar" directament els dos nois a un centre d'atenció d'immigrants. Mentre eren allà n'Asmir es va adonar que tot el que s'havia estat imaginant abans no era cert. Allà, junt amb la resta d'immigrants que havien fet el mateix que ells, varen esser... expulsats de Melilla.

DIARI D'UN SUPERVIVENT

Per: l'excursionista Gerard Moll.

Avui començam l'expedició cap al famós desert del Sàhara, situat al nord d'Àfrica. El conjunt d'expedició el formam: jo, l'Albert, na Laura i l'Ernest. Feim aquesta arriscada aventura amb el fi de proporcionar fotografies i mostres d'espècies d'animals per a la revista *National Geographic* (segur que la coneixeu). Però sobretot feim aquesta expedició perquè a tots quatre ens enamora viatjar i sempre hem fet això tots junts. Perquè us feu una idea, fa tres mesos vam anar d'expedició a Matterhorn, possiblement la muntanya més famosa dels Alps.

2/ gener/ 2014

Partim d'un poble d'Algèria, situat al Sàhara. Un xofer ens aproxima al centre del Sàhara en cotxe. La durada del trajecte ha estat més o menys d'una hora. Ens hem baixat del cotxe. El conductor ens ha desitjat bona sort i se n'ha anat. L'albert duu informació meteorològica sobre les temperatures dels pròxims dos dies, en què està previst que sigui la durada de l'expedició. Na Laura i l'Ernest ja han pres unes quantes fotografies del paisatge i de les espècies que ens anam trobant pel camí. Na Laura és una gran biòloga i l'Ernest és fotògraf. En aquesta expedició el seu treball és fotografiar les espècies interessants que trobi na Laura. L'albert i jo som els guies de l'expedició i els que dirigim el trajecte.

3/ gener/ 2014

Aquest lloc té uns canvis de temperatura molt exagerats! Pel dia passam una calor horrible i a la nit fa molt de fred. En general tot va bastant bé, na Laura i l'Ernest ja tenen bastantes fotografies del paisatge i les espècies. No hem tingut gaire problemes. L'Ernest ha patit un petit cop de calor i hem hagut de parar perquè descansi, i a la nit pareix que els moscards se'ns mengen! Però tot marxa bé.

4/ gener / 2014

Si tot marxa com estava previst avui, després de dinar, donarem mitja volta cap al punt en què ens havia deixat el conductor. Just abans de partir l'Ernest ha sortit corrents de darrere d'un arbust cridant i plorant; tenia el dit de la mà totalment lila i inflat, «volia fer una foto a un petit escorpí», va dir. Tots estam espantats. Na Laura li diu que li descrigui com era l'escorpí i quan n'Ernest acaba la descripció... na Laura es queda amb la cara blanca i es posa a plorar. Jo trec el “botiquí” d'emergències i intent ajudar l'Ernest amb la seva ferida. Na Laura separa la seva cara de les mans i diu entre plors: «És inútil, a l'Ernest li acaba de picar l'espècie d'escorpí més perillosa del Sàhara; no duim les medicines adequades per...» i torna a plorar. L'Albert diu que a la millor estam a temps per tornar al punt de partida i na Laura diu: «El verí d'aquest escorpí s'estén per tot el cos molt ràpidament i encara ens queda un dia de caminar, no tenim cobertura.... És impossible!». L'únic que podem fer és esperar... De cada vegada la respiració de l'Ernest és més entretallada i se li ha inflat tot el braç. Després d'una hora de sofriment per a tots, ens acomiadam de l'Ernest i deixa de respirar.

Tots estam trists i espantats. Hem anat a enterrar l'Ernest davall d'un petit arbre de les rodalies. Ja hem muntat la tenda i hem sopat, ningú dorm. Estam tots tres molt callats... Al cap d'una estona sentim un so molt intens que es va apropant. No ens preocupa massa. Al cap i a la fi tots estam preocupats per una altra cosa. Tot ha passat molt ràpid... Com si un gegant arrenqués la tenda del seu lloc, va sortir volant i darrere d'ella un nigul d'arena gegant. Era una tempesta d'arena. He perdut la Laura i l'Albert. Sóc a terra i la potent tempesta m'arrossega. Tinc moltíssima arena en els ulls i quasi no puc respirar; tinc els pulmons plens de pols, i em desmai.

5/ gener / 2014

He aconseguit sortir del metre d'arena que tenia al damunt. Em not l'esòfag sec. «Aigua, aigua; vull aigua», i em mor de calor. He reunit les poques forces que tenia per aixecar-me i cercar la Laura i l'Albert. Com un vertader miracle albiro una petita silueta negra a uns metres. No sé molt bé el què és. Encara tinc els ulls plens de pols i em costa veure-hi. No són ni l'Albert ni na Laura; és la meva motxilla. He tret la cantimplora i m'he begut tota l'aigua. Mai no havia estat tan ansiós per beure. Sé que després me'n penediré, perquè serà quan la necessisti «si encara segueixo viu». M'he assegut i estic analitzant la situació: estic perdut en el desert més gran del món. No tinc aigua, fa moltíssima calor.

Tinc un mapa però de què em serveix aquí enmig un mapa sense una maleïda brúixola?! M'he aixecat i he començat a caminar sense rumb, i reflexiono: si tot hagués anat "com estava previst" ara estaríem tots quatre dins del cotxe camí cap a Algèria, on ens esperarien els editors de National Geographic; ens donarien l'enhorabona, dinaríem d'un gran festí (pensar en menjar, el que em faltava), ens donaríem una bona dutxa, aniríem a l'aeroport i en unes hores de vol arribaríem a Barcelona. És curiós veure el que ha aconseguit la picada d'un petit i maleït escorpí.

Després d'una hora de caminar m'assec i espero. «A què estic esperant? A que aparegui un àngel del no-res i em dugui a casa? Que aparegui el conductor?... O simplement estic esperant la mort? No ho sé. En aquestes altures ja tot me fa. Està clar, no? Acabaré aquí mort de totes maneres... Però si acabaré mort de totes maneres, per què segueixo escrivint en aquesta llibreta? En el meu inconscient encara hi ha esperances de sobreviure? O tan sols és perquè el fet d'escriure el que sento no em fa sentir-me tan sol? Massa preguntes i una sola resposta: Mort».

6/ gener/ 2014

Estic famèlic, assedegat i acalorat. Encara no sé com segueixo viu. Ni tan sols sé si la Laura i l'Ernest estan vius. Aquesta solitud és insuportable, però no tant com la fam i la set que tinc; el meu estómac pareix una gàbia de lleons furiosos, el meu esòfag està tan sec com l'arena que hi ha sota els meus peus i aquesta calor m'està marejant. Sento que em vaig a desmaiar d'un moment a un altre, o a la millor és la mort la que m'està esperant a la volta de la cantonada. Estic molt cansat, m'he tombat en terra. Abans de tancar els ulls penso en els meus éssers estimats: la meva germana Mireia, els pares, l'Ernest, la Laura, l'Albert... Tanco els ulls, «estic preparat».

Obro els ulls. El paisatge ha canviat. Ara veig parets blanques i una silueta que m'està mirant. També escolto sons de gent als voltants. «Sóc en el cel? Idò més que el cel això pareix un hospital... Un hospital?! Sóc viu?!». M'he incorporat i reconec la persona que hi ha al meu costat. És la Mireia, la meva germana. Li vull contar com l'he trobat a faltar i tot el que m'ha passat però només aconsegueixo amollar una tos seca. Em mira, em fa una abraçada i es posa a plorar. Me comença a fer preguntes. Aquest pic sí que xerro: «Com m'han trobat?! Què ha passat?!». Ella me respon: «És una llarga història...».

EL PONT MALEÏT

L'any 2010 jo tenia 18 anys i feia poc que vivia sol amb en Wolfi, el meu ca, a una casa prop del pont Ouvertoun Bridge, a Escòcia. M'havien contat que als cans que passaven per aquell pont un esperit malèfic els posseïa i a la nit anaven al pont, miraven cap a baix uns quants minuts i es tiraven suïcidant-se, però no en vaig fer cas; deia que eren “tonteries”. M'hauria agradat fer cas a la gent que em contava aquestes històries. En efecte, la història era certa!

Ara vos contaré com va ocórrer el tràgic succés que em va obligar a començar a investigar sense descans per esbrinar com és que vaig arribar a perdre un dels éssers més estimats per jo i part de la meva família. Bé, comencem amb el breu relat.

Era dia 29 d'agost de l'any 2010. Feia un dia que tenia 18 anys, però ja vivia sol, només amb la companyia d'en Wolfi, el meu Labrador retriever. Vaig estar col·locant mobles tot el dia mentre en Wolfi jugava al jardí de ca meva fins que es va fer de nit. Feia unes dues hores que m'havia dormit quan vaig sentir un renou molt fort, com si algú rompés una porta. Vaig baixar l'escala amb un pal a la mà i vaig veure que hi havia un forat a la porta, en Wolfi no hi era. Vaig obrir la porta ràpidament i el que els meus ulls varen veure em va deixar de pedra. Una retxa de sang que anava per la carretera fins arribar a un ca, una pota del qual brollava sang. Em vaig adonar que era en Wolfi! i anava corrent cap al pont Ouvertoun Bridge. Quan més corria jo, en Wolfi corria cada vegada més, fins que vaig caure, i em vaig fer mal a un genoll.

Vaig arribar al pont però era massa tard, en Wolfi estava en ple vol quan vaig dir: — No! —cridant entre plors.

Per sort hi havia una persona a prop, perquè jur que m'hauria llançat per recuperar i abraçar per darrera vegada el cos sense vida d'en Wolfi.

Quan vaig obrir els ulls vaig veure la persona que m'havia salvat, i vaig poder veure que era una dona que vivia al poble del costat. Entre llàgrimes li vaig dir: — Gràcies. Si no haguessis estat en aquest moment aquí hauria mort.

I ella em va preguntar: —Era el teu ca? —amb una cara de tristesa.

— Sí —li vaig contestar—. I acte seguit li vaig dir: — Com et dius? És per agrair-te el que has fet.

— Em dic Rosi. Encantada — em va dir, amb un somriure a la cara.

— Doncs jo em dic Peter — li vaig dir, obrint els ulls.

Quan li vaig veure la cara em vaig quedar astorat. No sé si era perquè m'havia salvat la vida, però em va deixar sense paraules de tan bella que era. Al dia següent vàrem quedar per fer un cafè a la meva casa nova: va dir que li agradava molt i que a ella li va passar el mateix amb el seu ca.

El dia següent vaig anar a la biblioteca a investigar aquell succés que passava només en aquell pont i no a cap altre. Vaig descobrir que els suïcidis de cans varen començar als anys seixanta. Justament tots els casos que havien ocorregut eren de cans de caça; és a dir, tots els cans que tenen molt bon olfacte. Hi ha olors que tornen bojos els cans, i una vegada l'ensumen tornen al mateix lloc a investigar si poden trobar-ne l'origen, perquè són cans especials per anar a caçar. Però vaig descartar-ho, així que vaig investigar molt més, fins que vaig trobar que els cans que sobreviuen a la caiguda tornaven al pont per llançar-se una altra vegada, i als que se'ls enduien al veterinari, després de recuperar-se anaven al mateix lloc per llançar-se. Així que no hi havia cap dubte, era un esperit!

Cercava exorcismes, pintures, fins i tot sacrificis, fins que vaig trobar uns encanteris que eliminaven els esperits de qualsevol lloc.

Es va fer de nit, així que vaig convidar na Rosi a sopar per agrair que m'hagués salvat aquell dia. Li vaig contar el que volia fer, i em va dir:

— Et vull ajudar. Jo també vull venjar la mort del meu ca —amb la cara molt seriosa.

— Molt bé, així l'encanteri serà molt més fort —li vaig contestar molt content que em volgués ajudar.

Em vaig passar tota la nit explicant-li com es feia l'encanteri fins que el va aprendre. Vàrem quedar l'endemà a la nit per dur-lo a terme.

Es va fer de nit i estàrem damunt el pont. Vàrem fer dos triangles de color blanc col·locats de tal manera que feien una estrella. Recitàrem l'encanteri a la vegada. Varen passar uns deu segons quan l'estrella es va posar de color vermell i es va il·luminar. De l'estrella va sortir un ca amb el pelatge de color vermell, d'un metre i mig d'altura i dos de llargària; tenia les dents més grans que havia vist en tota la meva vida. Na Rosi em va mirar i va dir en un to seriós: — He suposat que podria passar això, així que he preparat

unes armes amb uns segells antiesperits i dimonis; és a dir, les bales que dispara poden matar esperits i dimonis.

Em vaig sorprendre quan em digué aquella frase, però em vaig sentir més segur. Després que digués que tenia les armes me'n va donar una: era una pistola, perquè només en tenia dues, però era millor que res. Ens posàrem a disparar, però el ca ens continuava atacant, fent que fos més difícil ferir-lo. Vaig contar els trets que encertàvem, i en vaig arribar a contar fins a trenta. El ca es posà en una posició immòbil, apuntant cap a nosaltres dos. Mogueé la cama i va fer un placatge, que per desgràcia anava tan ràpid que no vàrem tenir temps a esquivar. Vaig obrir els ulls i el ca estava a punt de clavar la seva enorme i forta mandíbula a na Rosi. Amb les meves últimes forces vaig agafar la pistola, a la qual li quedaven dos trets, vaig aguantar la respiració, vaig apuntar i vaig disparar els dos trets que em quedaven al crani del ca, però no va servir de res, excepte per cridar la seva atenció. El ca va venir cap a mi, i quan esperava la meva mort inevitable les meves orelles captaren un munt de potades i un munt de lladrucs. Vaig girar el meu cap i el que varen captar els meus ulls em va sorprendre: aproximadament un centenar de cans blanquinosos i, entre ells, un era en Wolfi. Creia que eren els seus companys fins que tots a la vegada es llançaren contra el ca traient-li els budells i matant-lo. Després d'aquella escena terrorífica em vaig acubar. Quan em vaig despertar tenia una nota damunt meu, i na Rosi estava al meu costat acubada. Després de despertar na Rosi vàrem llegir la nota, que deia:

«Gràcies, Peter i Rosi,

Vosaltres dos heu pogut venjar els nostres esperits, i així nosaltres
hem pogut trobar la llum».

Els cans que han mort per aquest esperit!!!

Després de llegir la nota, na Rosi i jo ens aixecàrem, miràrem la lluna donant-nos la mà, però de sobte vàrem sentir un lladruc, ens giràrem i ens vàrem quedar de pedra: era en Wolfi! D'alguna manera havia resuscitat.

De l'emoció vaig agafar na Rosi, la vaig mirar a la cara i la vaig besar. Ella em mirà amb cara de felicitat, i ens besàrem un altre pic. Però el vaig recuperar i en vaig guanyar un altre.

Per si voleu saber què va passar amb na Rosi i jo, doncs començarem a sortir.
A l'any ens casàrem i li vàrem dur una amiga a en Wolfi.

NITS DE FANTASIA

Era quasi de nit. El seu horari oficial encara no havia acabat, però aquell dia havia estat bastant estressant, així que decidí anar-sen a casa.

En arribar, va treure el clauer de la butxaca amb dificultat i va trigar una bona estona per encertar a ficar la clau que tocava dins el pany. Mentre obria la porta remugava en veu baixa, irritat per la foscor i les dues cerveses que havia pres al bar de la cantonada.

Va caminar fins a la saleta, va engegar el tocadiscs i va seure a la butaca verda de vellut que hi havia al costat d'una làmpada de peu, al centre de l'habitació. Tot escoltant una cançó de Bob Dylan. Va treure una cigarreta anglesa de la butxaca de la camisa i se la va dur a la boca. Mentre apagava el misto amb el qual havia encès la cigarreta amb una mà, agitant-lo, amb l'altra mà es desbotonava la camisa. «A la fi», va pensar. Tot seguit va agafar el llibre de color blau que hi havia damunt d'una tauleta que estava a la seva esquerra i va començar a llegir-lo, passant les pàgines suaument amb el polze de la mà esquerra, immergint-se en l'argument de la història cada cop més, per a poc a poc deixar de ser l'Eric per a passar a ser algú altre, algú que només existeix en el món literari, algú fantàstic.

La Nami va arribar al port de bon matí. Estava impressionada que existís un lloc tan pacífic i a la vegada tan bulliciós i alegre. Les gavines voleiaven en una dansa d'alegria, amistat i competitivitat pel cel, d'un blau tan clar que per l'est era quasi blanc; la gent caminava o corria pel port per entregar algun carregament o missatge mentre els ancians discutien sobre les prediccions del temps o comentaven l'aparença física de la gent que passava, sobretot de les noies joves; les dones dels pescadors, que tenien paradetes de peix al mig del port, espantaven les mosques tot colpejant l'aire sense descans.

La Nami es va dirigir cap a la taverna on havia quedat amb els seus companys,

estava molt nerviosa. La feina que havia de fer aquell dia era massa fosca, no li agradava, però el que s'ha de fer s'ha de fer i ella no era pas cap figaflor, sinó al contrari; era ben ardida, quasi tant com un drac en un atzucac.

Quan va obrir la porta de la taverna un estrepitós ambient la va eixordar: un pianista barbut tocava melodies dissonants, encara que no desagradables. La Nami va fer una mirada general de dreta a esquerra. A la dreta estava situada la barra, dintre de la qual hi havia un home panxut i alt, el taverner, i una dona baixa, d'un metre seixanta aproximadament, que servia begudes als alcohòlics amb un somriure fals als llavis, mentre suportava que aquests li cridassin floretes obscenes; i a la fi, a l'esquerra de tot, a l'última taula, va divisar en Sasha, un dels seus companys. S'hi va apropar i va seure a la taula, just davant d'ell. Els dos van mantenir una llarga conversa de coses banals fins que de cop, després d'una mitja hora, es va fer el silenci. Tothom estava atemorit i ningú s'atrevia ni tan sols a respirar. Es va sentir la porta obrir-se del tot i es va veure entrar a la taverna una silueta alta i grossa que a la mà hi tenia una cadena, a l'altre extrem de la qual hi havia un collar que subjectava un gran animal que devia midar ben bé un metre vint d'alt; i això estant a quatre potes.

El Sasha i la Nami van moure el seu cos, tombant la cadira, per tal de veure què passava, encara que ells ja s'ho figuraven. Era el Lag, el tercer membre que els faltava. La seva figura era tan atemoridora que la gent callava quan ell passava i els animals es refugiaven sota les taules.

— Hola, Lag —va dir la Nami, amb un to alegre i tranquil·litzador—. Ja sé que feia temps que no et veiem, però no cal que facis aquesta fila. Vinga, tranquil·litza't i tranquil·litza el teu animalot, que sembla que hagueu de matar algú.

— Tan alegre com sempre —va contestar el Lag de forma irònica, posant cara de pomes agres—. M'irrita.

— Sí, clar, si tots sabem que t'encanta el to de veu de la Nami, Lag, no cal que dissimulis —va comentar el Sasha, intentant molestar Lag.

Els tres van seure a la taula, comentant en veu baixa coses que ningú s'atrevia a preguntar, mentre els altres comensals del local evitaven mirar-los i es preguntaven com aquella noia tan encantadora i aquell jove tan poc intimidant podien mantenir una conversa amb una “cosa” tan atemoridora que enrampava només mirar-la. La gent

començà a anar-se'n, taula per taula, encara que de tant en tant apareixia algun nen a qui sa mare enviava a buscar algun queviure, i així es va fer negra nit. I quan només quedaven els tres xerraires al menjador de la taverna, de sobte van tocar les campanes de l'església. Eren les onze i mitja de la nit.

Els tres companys van emmudir, serenaren el rostre i s'aixecaren. Semblava que els seus pensaments estassin connectats, pensaven el mateix. Tot seguit sortiren per la porta del darrere, sense ni tan sols demanar permís. El port era buit, tota la bullícia d'aquell matí s'havia evaporat, esfumat. L'ambient era tens i no se sentia cap gavina, només l'eixordador soroll de les ones trencant a l'altra banda del port i qualche grill. La feina d'avui no els feia gràcia, un assassinat. Tots pensaren qui els hauria manat de ficar-se en aquesta feina. Ningú ho sabia, però ara ja no en podien sortir.

L'Eric va deixar el llibre damunt la tauleta i, tot sortint de l'estat de trànsit en què es trobava es va dirigir cap a la cuina. Un cop allà va posar una cassola amb aigua al foc i hi va tirar fulles de te. El va bullir, el va colar i va ficar el resultant dins una tetera, per acabar servint-s'ho en una tassa bona, de porcellana blanca. Ja tenia beguda suficient per passar tot el temps que volgués llegint. El rellotge marcava les dotze i tres, així que s'assegué un altre cop a la butaca verda de vellut i començà a llegir un altre cop, tot xarrupant el líquid dolç com la mel. De sobte, l'Eric va sentir un cop fort que venia de la teulada, i va reaccionar de manera brusca, espantant-se. I obligant-se a no tenir por, ja que era una mica paranoic; va continuar la seva lectura.

El Sasha va pujar pel sistema de canonades que sobresortia per la paret de l'enorme casa fins arribar a la taulada. La Nami va observar per la finestra lateral de la casa, intentant que l'amo d'aquesta no els veiés, doncs era l'home al qual havien de matar. I el Lag i la seva bestiota feien guàrdia per a no tenir alguna visita inesperada.

El Sasha va fer un conjunt de senyes corporals incomprensibles per a en Lag, però la Nami li ho va traduir.

— Diu que se'n pot encarregar tot sol —va dir la Nami a en Lag en veu baixa, intentant que l'animal no fes cap soroll sospitós susceptible de ser escoltat per l'objectiu.

— Doncs vaja amb aquest pèl-roig, sempre vol tot el protagonisme —li va contestar el Lag a la rossa.

— D'acord —li va comunicar la rossa al pèl-roig amb una senya digital, mantenint alçat el polze.

I quan va rebre l'aprovació, el Sasha va entrar per una finestra de la teulada que anava a parar al dormitori principal, es va dirigir sigil·losament a les escales i les va baixar amb compte. Tot seguit va anar cap a la saleta i el va veure per primer cop: el seu objectiu, tot assegut a una butaca verda, prenent una tassa de te i llegint un llibre de color blau.

TRENCATS

“Avui no sé ben bé qui sóc. No sé si sóc real, o si sóc una il·lusió creada per la meva ment. Si el que veig té sentit o si el meu dolor és tan fort que ja no sento res. El que sí que sé és que ja no suporto més aquesta situació. Vull partir, molt lluny, a un lloc on ningú em vegi, ningú em parli. Vull la mort. Odi és el que sent, m’odii amb totes les forces que em queden a dintre. Matar, assassí. Aquestes paraules m’envaeixen. Per què? Aquesta pregunta m’hipnotitza amb tanta pressió que no em deixa pensar. Aquesta cançó és la d’un compositor, que ja no té ni volum ni grossor”.

Jordi té 28 anys. És un compositor poc conegut i viu a un pis on s’hi va instal·lar fa tres anys a Itàlia. No hi va portar res més que la seva presència, al seu nou habitatge. Va deixar el pis així com li van vendre, amb mobles antics i parets sense pintar. Talment com està ara, després de tres anys de viure-hi. Ell s’hi troba bé, o això és el que va dir als seus veïns. Es passa els dies tancat a la seva habitació sense parlar amb ningú, només escriu cançons.

El primer dia que va arribar a Itàlia, després d’haver viscut molts anys a Catalunya, els veïns es reuniren per fer-li una visita de benvinguda com acostumen a fer cada vegada que arriba un nou inquilí al bloc de pisos del carrer Fontaine. Li dugueren flors i la Marietta, una pastissera del segon C, va portar una coca de melmelada amb nous per celebrar-ho. Però la visita no fou ben rebuda. Jordi obrí la boca únicament per dir «gràcies, no em ve de gust». Davant les seves pobres paraules, els veïns, molt sorpresos, se n’anaren a casa una mica decebuts. No entenien el que passava. De llavors ençà, ningú ha tornat a parlar amb ell ni ha tornat dirigir-li una simple mirada.

Passaven els dies i Jordi seguia empresonat dins aquelles quatre parets. Hi havia alguna cosa que l’estava menjant per dins. Només tenia paraules per ser escrites i melodies per ser cantades acompanyat d’una guitarra antiga. Escribia cançons explicant els seus sentiments i remordiments personals que no el deixaven viure.

Just quan en Jordi va acabar la seva carrera al conservatori de Barcelona, el van cridar per comunicar-li la notícia que tenia una plaça assegurada a l’escola de música

de Llençà, un petit poble a la costa de Catalunya, per donar classes de guitarra. En Jordi era un jove envaït de somnis i alegries que el caracteritzaven molt. Era intel·ligent, observador, músic, senzill, sensible i amb tota una vida per davant. Donava classes a nois i noies entre vuit i setze anys. Li agradava la seva feina i ensenyava amb tota la seva bondat i amor. El dijous era el seu dia preferit. A les quatre de la tarda li feia classe a la Júlia, una noia de setze anys que estava fent primer de grau mitjà.

Júlia era una jove, senzilla, amb una “melena” morena llarga i els ulls blaus. Era el centre d'atenció quan entrava dins aquella escola. Sempre anava molt ben vestida i desprenia una alegria que enamorava qualsevol persona. Doncs així va ser com en Jordi, professor de vint-i-cinc anys, quedà perdudament enamorat d'ella. Es quedava embadalit quan la Júlia feia sonar les cordes de la guitarra.

No podia ser. Jordi no es podia enamorar d'una alumna seva. Ell sempre havia estat un home seriós, no ho podia perdre tot per una noia tan jove. El pitjor és que ell s'estava a punt de casar amb la Cristina, la seva actual parella.

Un dijous feia un dia molt gris i quan va acabar la classe amb la Júlia, va esclatar a ploure. Ella se n'anava sempre a peu, però davant aquella situació li va demanar al seu professor si la podia acompanyar a casa. Jordi quan sentí aquella veu dolça, no es va poder contenir i li va dir que no es preocupés, que tot d'una l'acompanyaria. Abans de deixar-la a casa, Jordi es quedà en silenci uns segons, acotà el cap i va fer un sospir. A la Júlia li va semblar estrany i li demanà si li passava alguna cosa. Jordi va veure que aquella era la seva oportunitat, no va poder aguantar-se més i li va explicar tot el que sentia per ella. La Júlia va obrir els ulls i la seva cara tornà pàl·lida. Es posà molt nerviosa, i li explicà així com pogué que havia quedat enamorada d'ell des del primer dia que el va conèixer.

Por. Por és el que sentia Jordi. No sabia què acabava de fer; s'havia guiat pels impulsos, pel seu cor. Però la por d'en Jordi era més que tot allò. Ell seguia enamorat de la Cristina, amb qui s'havia de casar. No es creia el que li estava passant. És com si tingués dues ànimes a dintre, no s'explicava com podia estar enamorat de dues persones tan diferents. Estava en una situació de xoc, de paràlisi d'amor, de sentiments barrejats, emocions abundants i no hi trobava cap sortida.

Passaven les setmanes i Jordi es veia d'amagat amb la Júlia. Mentrestant, dormia cada nit amb la Cristina. No podia controlar la situació. Les necessitava a les dues, amb percentatges iguals, i molt forts, però era conscient que allò no podia continuar més o acabaria provocant la pèrdua d'aquelles dues persones. Fins que se li va ocórrer la idea de reunir-se els tres i explicar de la manera més sincera el que li estava passant.

Arribà el gran dia. Jordi va quedar amb la Júlia que la passaria a buscar a la volta del carrer de casa seva, perquè havia de contar-li una cosa molt important. També va quedar amb la Cristina que quan sortís de la seva oficina de feina la portaria a un lloc per contar-li-ho també. La Júlia estava nerviosa i a la vegada emocionada; s'esperava una bona notícia així com anar a passar un cap de setmana junts a un hotel o anar a sopar a un bon restaurant. En canvi, la Cristina estava estranyada. Normalment quan tenien un problema el xerraven a casa, però últimament no n'havien tingut cap; semblava que tot anava bé entre ells dos. Jordi li va dir a la Cristina que passarien a buscar una alumna que li havia demanat que la portés a casa i a la Júlia li digué que la Cristina era una nova professora a l'escola de música i la portava a conèixer una mica el poble.

Quan van entrar dins el cotxe, es produí un silenci incòmode. Jordi estava molt seriós, pareixia nerviós i va encendre la ràdio per calmar la situació. Després d'haver sortit del poble, la Cristina li va dir a Jordi que s'havia oblidat de portar la seva alumne a casa però no va poder respondre la pregunta, ja que de sobte un camió que venia de front va xocar contra el seu i provocà un impacte brutal.

La seva bondat de voler explicar el que passava a les seves estimades, per por a perdre-les, havia provocat les seves morts. Davant aquesta desgràcia Jordi se sentí totalment culpable i decidí abandonar Barcelona per sempre.

LA NINETA

Varen tocar a la porta. Vaig aixecar-me a obrir-la i era el carter. Em va fer firmar un rebut i vaig agafar el paquet que duia. Dins el paquet hi havia una pilota petita vermella, res més. Vaig pensar de qui podria ser, m'ho vaig prendre com una broma i sense donar-hi importància la vaig deixar guardada al calaix del meu escriptori.

Em vaig començar a preocupar perquè el dilluns de cada setmana m'arribava un paquet nou. El segon dilluns després de la pilota em va arribar un sonall. La tercera setmana em va arribar una cadeneta d'or. I a la quarta una fotografia d'una nina petita. La nina estava molt seria, tenia dues trenes i un vestit llarg de volants. No comprenia el que estava passant. No vaig pensar en parlar-li a ningú d'allò. Passaven els dies i no podia deixar de pensar en el significat que podia tenir. Esperava cada dilluns amb ànsia, però també amb preocupació. El cinquè dilluns em va arribar una altre amb el paquet buit. Cada vegada sentia més temor, quin significat podia tenir un paquet buit?

El dimarts després de l'institut vaig passar-me com cada dia per la cafeteria de la meua veïna a pel diari. Mentre esperava, a una taula hi havia un home vell que em mirava per sobre del diari que llegia. Estava a punt de sortir per la porta quan vaig sentir les paraules d'aquell home vell que em mirava:

— Nineta, ja has agafat el correu? —em va dir l'ancià amb un to amable.

En aquell moment el pèl de tot el meu cos es va posar de punta, vaig començar a suar amb una suor freda i sense poder dir res vaig sortir d'allà. Tot el camí fins arribar a ca meua el vaig passar amb les paraules d'aquell home al cap. Vaig penedir-me de no haver-li demanat de què anava tot allò.

Al dia següent vaig anar disposada a parlar amb aquell home, però no hi era. Varen passar els dies i no el vaig tornar a veure. Cada nit somiava amb aquella nina de la fotografia, que corria per el bosc i em cridava. Jo la seguia, em volia mostrar alguna cosa però quan m'assenyalava allò que em volia mostrar tot es feia fosc i em despertava suant. Vaig decidir revisar aquells objectes que tenia guardats. Vaig descobrir que darrere la fotografia de la nina hi havia alguna cosa escrita: "Amb tot el meu amor a la meua nineta". "Nineta", això ho havia sentit abans, i no era cosa meua. L'home de la cafeteria em va dir

nineta. No li vaig trobar sentit a res. Què havia de veure aquella nina, aquell sonall, aquella pilota, i quin sentit hi havia en un paquet sense res?

Al dilluns següent no va arribar res, però jo seguia pensant en tot allò. El dimarts vaig anar com sempre a la cafeteria i la meva respiració es va aturar un segon. Vaig veure aquell home, assegut al mateix lloc, amb un diari. Varen passar uns minuts fins que em vaig decidir a seure al seu davant.

— Em... em podeu dir per què m'arriba tot això? —li vaig dir mig asseguda a la cadira.

L'home va trigar uns segons a baixar el diari que tenia a les mans, i em va mirar amb una mirada penetrant i fixa.

— Nineta, no deus estar enfadada?

— No, no ho estic; estic més bé confusa. No entenc res. Què té a veure aquella fotografia, aquella cadena?

— A jo.. a jo, nineta, m'agradaria que ho descobrissis per tu mateixa —em va dir aquell home vell amb un puro a la mà.

— Però per qué? Quin sentit té? Duc un mes i uns dies amb el cor en un puny.

— Paula Ferrer, Monestir de Santa Petra —va aixecar-se i se'n va anar.

Estava encara pitjor que abans, però tenia més informació: Paula Ferrer, tenia un nom.

Se'm va ocórrer cercar informació primer sobre aquell monestir. A la seva pàgina a Internet hi havia uns àlbums on sortien les fotos dels nins i nines que havien passat per allà. Aquell monestir era un internat, estava obert des de l'any 1930. Vaig cercar aquella Paula Ferrer per totes les pàgines, fixant-me en cada nin que hi havia, sense deixar-me'n cap. Després d'haver vist 38 anys, al 1968 hi havia una Paula Ferrer Bernat. Me'n vaig dur una sorpresa, perquè aquella nina era la mateixa nina que hi havia a la fotografia. Vaig clicar damunt el nom, i no m'ho podia creure. Em sortien els seus pares, Albert Ferrer i Carme Bernat. Lo que em va sorprendre va ser que n'Albert Ferrer era aquell home vell que seia a la cafeteria, bastant més jove. La nina va néixer l'any 1961. En aquella fotografia tenia 7 anys, i ara fent comptes em surt que la nina, ara dona, tindrà uns 52 anys. Si havia de trobar relació amb tots els paquets, vaig donar per suposat que la pilota, el sonall i la cadena eren de la nineta. Però amb el paquet buit no hi trobava relació. Vaig seguir cercant aquella nina. Va estar en aquell internat fins als 10 anys, i en

aquesta edat se li perd el rastre. Hi havia alguna cosa que em pareixia familiar en aquella nina en veure aquelles fotografies que sortien de cada curs. Però no trobava què era el que sentia familiar; tampoc trobava qui era. Vaig cercar Paula Ferrer pertot però no em sortia per enlloc. L'únic que se'm va ocórrer en aquell moment era esperar al dimarts per veure Albert Ferrer. Però aquell dimarts no hi era. Vaig decidir anar a cercar-lo jo mateixa. A la cafeteria vaig demanar a la gent si el coneixia, però només em sabien dir que hi anava cada dimarts, però això ja ho sabia. La meva veïna em va dir que una vegada se'l va trobar sortint d'una casa que possiblement sigui la seva, em va donar l'adreça i vaig anar-hi. Anant cap a aquella direcció pensava en el que li havia de dir, però sabia que quan em trobés allà no diria ni la meitat del que pensava dir-li.

Aquella casa era un xalet. Des de fora es veia que estava ben cuidada. Vaig tocar a la porta, i em va obrir una dona major, vestida de serventa. Li vaig demanar per Albert Ferrer, i em va fer esperar un moment i després va tornar i em va explicar que estava al jardí prenent un cafè. La dona, molt amablement, em va conduir fins allà on es trobava l'home, i em va fer seure al seu costat. L'home pareixia que m'esperava, perquè no li va sorprendre la meua visita.

— M'alegra veure't per aquí, nineta —em va dir sense moure la vista del seu cafè.

— Com sap que vendria? —li vaig dir jo confusa.

— Perquè si ets igual que la teua mare, vendries —em vaig quedar pensant una bona estona. No sabia què hi tenia que veure la meua mare, ara.

— Què sap vostè de la meua mare?

— En sé molt, de la teua mare; més que tu potser —em va dir amb una rialla.

— Què està dient?

— Nineta, si esperes una estona et duré una cosa.

L'home es va aixecar i va tornar amb un àlbum de fotos. El va obrir i em va mostrar més fotografies d'aquella nina. Pareixien ben feliços, tots reien.

— Són molt boniques. Però encara no comprenc què té a veure això amb jo i la meua mare.

— Veus aquesta nineta tan bonica? —em va dir assenyalant na Paula, la nina de la fotografia. I vaig assentir amb el cap—. Bé, doncs aquesta és la teua mare.

Se'm va gelar tot el cos. No sabia si sortir d'allà sense dir res i fer com si tot hagués estat obra d'un ancià senil, o quedar-me allà per seguir escoltant més

incoherències.

— M'està dient vostè que la meva mare és la seva filla? Que jo sóc la seva néta?

— Això mateix et vull dir, nineta —va dir-me esbossant un somriure.

— Me pareix que vostè s'ha equivocat de nineta, perquè jo ja tinc uns padrins, i la meva mare té un altre nom.

— Veig que no seràs fàcil de convèncer. Per això amb el teu permís et voldria explicar tot el que has de saber —vaig fer un gest per a que seguís endavant.

— Bé, doncs et contaré lo que va passar. Jo era un home molt feliç, tenia tot *lo* que la gent vol tenir: una bona casa, una bona esposa, i sobretot una bona i preciosa filla. Però la sort mai vé tota sola. La meva dona estimada va caure malalta. Jo treballava molt, i ella, que sempre era al llit, no es podia fer càrrec de la petita Paula. Vàrem pensar que *lo* millor per a ella pel moment era internar-la a un monestir, on treballava una cosina meva. Jo l'anava a visitar i li explicava sempre contes, i ella trobava a faltar molt la seva mare. Però la seva mare cada dia estava pitjor, més blanca, prima. No podia deixar que la nineta veiés la seva mare consumir-se a poc a poc. Un mal dia la meva Carme va morir. Jo no suportava el dolor i no volia sortir d'aquí, de la meva casa, que vaig convertir en la meva presó. Jo no em veia amb forces per seguir veient la meva filla, i menys per cuidar-la. Vaig decidir donar-la en adopció, em pensava que seria *lo* millor per a ella. Sabia que uns amics meus de la joventut cercaven una filla que no podien tenir. Aquells amics meus són els teus padrins. Em varen demanar permís per canviar-te el nom, i jo vaig acceptar-ho amb la condició de que em deixessin veure't quan jo volgués, pero mai m'he atrevit. Però ara volia que tu poguessis trobar-me amb aquells paquets —aquell home va començar a plorar, però jo no em veia amb forces d'animar-lo.

— Entengui vostè que no puc pensar ara que la meva mare no sigui qui pensava que era i que els meus padrins no són qui creia que eren.

— Entenc que et costi, nineta. Jo he estat sempre que he pogut al vostre voltant. Al teu naixement, jo, encara que no em veiés la teva mare, era a l'hospital.

— Per què mai ha anat a veure-la?

— Perquè no em puc perdonar el que vaig fer, i no crec que ella em pugui perdonar, encara que ho vaig fer perquè pensava que era el millor per a ella. I suposo que amb el temps ella s'hauria oblidat de mi.

— A un pare, crec jo, mai se li oblida.

Va quedar mut. Pareixia immers en la memòria. No sabia si dir res més per por a espenyar qualche record. Li vaig dir que no tot estava perdut i vàrem quedar un altre dia per parlar-ne millor. Vàrem quedar el diumenge a un parc que hi havia pel voltant. Jo volia que es trobés amb la meva mare, i per por a que no vengués no li vaig dir quines eren les meves intencions.

Li vaig proposar a la meva mare anar el diumenge a berenar al parc i va acceptar ben contenta. Ho vaig preparar tot per a que estiguéssim bé. Vàrem quedar a les quatre, però jo vaig voler ser-hi “antes” per si de cas. Vaig dir-li a la meva mare que m’esperés un moment, que anava a cercar un gelat. Corrent vaig anar a cercar l’Albert, i li vaig donar una abraçada, i ell me la va tornar. El vaig dur amb la meva mare. Abans d’arribar ell es va aturar.

— Nineta, no em diguis que aquella d’allà és la teva mare.

— Ella mateixa.

— M’has enganat, no sé si seré capaç de...

— Vosté no es preocupi —li vaig dir somrient i ell va assentir.

Quan la meva mare ens va veure, el va reconèixer tot d’una. La meva mare va començar a plorar i sense dir res va córrer a donar-li una abraçada. L’ancià també plorava i l’abraçava amb molta força.

Tot a la vida no té un per què. No sabem per què passen les coses, no sempre hi ha un motiu, però sempre hi ha oportunitat per poder canviar; podem rebobinar d’alguna manera en el temps i poder viure el que algun dia ens varen llevar. La vida està plena d’errors però també d’oportunitats, de canvis, de tristesa però també de molta alegria.

El passat pot tornar, el present pot estar i el futur està per arribar.